

[Gade]

dan Danmark skal håndtere en sådan situation. Man kunne ønske sig, at de andre lande forbedrede sig i deres parlamenter på samme måde.

Så var miljøministeren inde på, om tankegangen om at lave juridisk bindende aftaler kan bruges som en afsporing af det, vi ved vi får ud af at lave politisk pres. Jeg synes, det er vigtigt nok at gøre sig klart, at der måske kunne være skurke, der kunne finde på at bruge det dertil. På den anden side mener jeg, at det hænger nøje sammen. En politisk pression skal nødvendigvis fortsættes fra en offentlighed, der er bekymret og vil have resultater på miljøsidens, og fra parlamenter og lande, der vil gøre en aktiv indsats. Men samtidig er der ingen tvivl om, at vi skal frem til en ny type konventioner, fordi dem, vi lavede i begyndelsen af 1970'erne, ikke er tilstrækkelige. De handler i høj grad om, at problemerne ikke må vokse med alt for voldsom hast, de handler rent faktisk ikke om at løse miljøproblemerne, og det er sådan nogle nye konventioner, vi nødvendigvis må i gang med at drøfte.

Fru Dorte Bennedsen var inde på spørgsmålet om hele overvågningssiden, og det var hr. Duetoft også inde på, han havde nogle betragtninger om Nordsøen som forsøgsområde. Jeg er helt enig i, at det hænger sammen med konceptet om renere teknologi, som vi også skal fremføre på konferencen. Men man kan ikke helt tilbageholde en tanke om, at det sandelig også er et velegnet forsøgsområde, for det er faktisk et af verdens mest forurenede områder. Så man skal jo altså forstå, at det i hvert fald i den sammenhæng, det her handler om, ikke bliver noget skønmaleri, kan man sige, men at her virkelig er en opgave, som det er vigtigt at tage fat på.

Med i konceptet »Renere teknologi« er jo satsning på forskning, satsning på produktudvikling og ændring af produktionen. Her vil jeg sige et par ord til det, som fru Hanne Severinsen sagde omkring udtrykket principiel eliminering af miljøfremmede stoffer. Det er klart, det kan diskuteres, hvad det betyder. For mig betyder det, at de miljøfremmede stoffer skal væk. Det er en politisk beslutning, om vi vil have dem væk inden år 2000, og derefter må vi indrette resten af beslutningssættet efter den overordnede målsætning.

Det betyder så, at når der er stoffer, som vi ikke kan rense for ved lukkede kredsløb i virk-

somheder osv., men som vi ved er farlige for miljøet, så må vi altså bruge vores forskningsmillioner på at udvikle et alternativt stof, et andet produkt, en ny produktionsmetode. Og det indgår også, at der er stoffer, som vi må forbyde. Det er en diskussion, vi også har i anden sammenhæng, men det hører med til konceptet her.

Kun en enkelt kommentar til hr. Knud Lind, som kastede alle sine oratoriske evner ud i at nedgøre det, der ligger her. Jeg må sige til hr. Knud Lind, at hvis jeg havde hørt den tale i telefonen i går aftes, så ville jeg nærmest have fortrudt, at jeg havde ringet til hr. Knud Lind og spurgt ham. Nu har jeg kun sendt breve til hr. Knud Lind. Jeg forstår altså, at al den snak fra starten om, at man gerne ville have været kontaktet, bare var mundsvejr.

Det saglige indhold i hr. Knud Linds kritik – eller hans argumentation – går på, at fadæsen i 1987 var, at vi stillede så skrappe krav, at der ingenting skete. En af de ting, vi stillede skrappe krav om i 1987, var stop for havafbrænding. Et af de skibe, som brændte affald af på Nordsøen i 1987, ligger for tiden på Svendborg Værft og er ved at blive bygget om, for det kan ikke længere betale sig for det firma at brænde af på havet, fordi der har været et så stærkt folkeligt og politisk pres for at forbyde havafbrænding, bl.a. også fordi lande som Danmark førte det stærkt frem. Det er kun ét eksempel på, at hr. Knud Lind ikke har ret.

Jeg tror, at det, hr. Knud Lind læste op af, er sådan lidt almindelig embedsmandstænkning, som egentlig ser bort fra, at det her foregår i et højspændt politisk felt, hvor både den politiske debat og parlamentarikerindsats og folkelige indsats og medieindsats faktisk er med til at bevirke, at vi kan få resultater hurtigere, end vi ellers ville kunne få.

Til allersidst vil jeg sige, at dette er jo en smuk idyl i den forstand, at et så stort flertal vedtager en dagsorden. Nogen vil nok fristes til at sige, at så er det måske en nærmest ligegyldig dagsorden, men jeg mener, det er en ganske stærk dagsorden. Derfor synes jeg, det er et ganske godt udgangspunkt, som miljøministeren får med sig fra et så stort flertal i Folketinget, når Nordsøkonferencen bliver åbnet den 7. marts, sådan at Danmark kan gøre en ganske flot og stærk indsats på baggrund af denne vedtagelse. Og det vil jeg så ønske at miljøministeren vil kunne leve op til.